

Tot té el seu moment, sota el cel
hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)

Diumenge de Rams 2025 - Núm. 313 13

Pas de pollí

Sigui perquè dispo d'una setmana de vacances, o perquè la claror del dia s'allargassa més enllà del pas de pardal de desembre, entro amb més ànim en el meu espai de pregària. L'ànim que em cal per sostenir aquest món tan estrany. Així és com avui miro d'endinsar-me en el meu moment de pregària a pas de pollí, un moviment entre agilitat i romanseria. L'agilitat que trobo quan escanejo el meu cos de dalt a baix i m'ajudo a allargassar-lo com la claror del dia. Em regalo un temps per enfocar-hi l'atenció, a pas de pollí. Començo per la planta dels peus, passo pels tornells, cames, genolls, pelvis, tors, àrea pulmonar, clavícules, coll... i m'aturo en el rostre i cabell. Potser he incrementat lleugerament l'esbeltesa,

l'alçada... la que em caldrà per recordar la Passió de Crist, i en ella la de tants i tantes del meu ara i aquí.

Amb aquesta disposició creada, obro una lectura de l'evangeli que també l'allargassa: [Lc 22,14-23,56](#).

M'hi endinso com si a pas de pollí ho pogués fer.

Cerco el benefici del silenci per digerir tot el que s'hi diu. Un drama humà, com tants al món. Però alhora una encarnació divina que augura que en la creu hi ha un sentit, l'amor d'un Pare que estima amb bogeria, viscut fins a l'extrem, un amor que no escatima el sentiment d'abandó, la persecució, la traïció. A pas de pollí, em deixo afectar pel relat de la Passió, submergir-me en les paraules, en les escenes, que ara més em captiven. Escullo una escena -potser sento que m'escullo-, m'hi descalço, m'hi inclino, trio estar-hi, romandre-hi. Em deixo afectar.

“Al peu de la creu: Maria, algunes dones, Joan. Romandre-hi és una opció personal, valenta, dura. Hi ha absències significatives. Les prometenses de no abandó ara es troben, cara a cara, amb la cobardia, la conveniència, la ignorància. Els que ahir cridaven Hossanna, avui demanen la mort. Dinàmica humana que perpetuem encara ara.

Triar estar al peu de la creu és prendre's l'Evangelí seriosament, escollir el camí de Jesús, a la creu i més enllà. És dir que vols fer vida l'eucaristia. Que estimaràs a la seva manera. Que faràs de la teva vida un magnificat que canti la grandesa, la veritat i la justícia de Déu. És denunciar el mal. És anunciar un amor de Déu que trenca amb cadenes, estereotips i prejudicis. I alhora saber que et perseguiran, criticaran i no t'entendran. Estar al peu de la creu implica plantar cara a la injustícia. Suposa renunciar a les seguretats comprades a preu d'ignorar els germans.

Estar al peu de la creu significa dir al Senyor que beuré el seu calze.” (J.M. Rodríguez Olaizola)

“Parenostre”

Pronuncio avui el Parenostre situant-me en aquell hort de les Oliveres, situant-me en els horts que uns i altres travessen quan es troben abandonats, dessolats, rebutjats. Poso nom i rostre als que ara conec en aquestes situacions. Legítimo els seus sentiments d'abandó. Recupero aquell “No et diran l'abandonada”. En el salm 22 trobo refugi. Em dispo a clamar-lo, a dir-lo en veu alta, cada dia d'aquesta setmana santa que avui comencem.